

ALISON SINCLAIR:

«La premiera lui Silviu

m-am simțit româncă»

Are 23 de ani, a început să joace la vârsta de 6 ani într-o companie de amatori; în 1989, nemulțumită de condiția unui actor de trupă, s-a hotărât să devină regizoare.

S-a înscris astfel la cursurile Școlii «Arts International», condusă de un foarte cunoscut om de televiziune, John Sighet.

— Care este specificul școlii de teatru pe care o urmezi în Anglia?

— Este o școală cu caracter unic în Marea Britanie. Are cursuri pe durata unui an, și toate cursurile ei propun realizarea practică a unei teme. Avantajul acestei școli este că propune o cunoaștere integrală a compartimentelor din care se compune actul teatral. Un student va face regie, actorie, film, televiziune, tehnică de spectacol și radio. Totul este practic, nimic nu este teoretic.

— Cum ai ajuns în România?

— Regizorul Coliin George hotărâse ca la sfârșitul anului de studiu să pregătim un spectacol cu titlul Lady MacCescu. Eram încă sub impresia evenimentelor din România și ni se părea interesant să realizăm un spectacol politic pornind de la un personaj din realitate și de la unul de ficțiune. După cum vedeți, ne apropiam foarte mult, într-un fel, de tema pe care Silviu Purcărete și-a propus să o trateze în Ubu rex cu scene din Macbeth. Spectacolul lui Purcărete are însă o mai mare complexitate și îmbină teme general umane într-o formulă teatrală cu totul originală. Văzându-l, la Edinburgh, mi-am dat seama că noi înțelesesem tema într-un raport superficial și naiv cu realitatea.

— Întâlnirea cu Purcărete te-a determinat să devii asistentul său în România la spectacolul Titus Andronicus?

— Da și nu. A existat o propunere de a veni să lucrez în România, cu Silviu Purcărete, încă de când eram la Edin-

burgh, dar o scrisoare de invitație am primit mai târziu. Trebuie să mărturisesc că am ezitat înainte de-a mă hotărî să vin.

— De ce?

— Fiindcă am auzit de la prieteni tot felul de lucruri, care pe urmă s-au dovedit a fi false.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă faptul că va trebui să-mi aduc cu mine portocale, ciocolată, să mă feresc să beau apă și altele. Am adus cu mine enorm de multe lucruri, care pînă la urmă mi-au fost inutile. Fiindcă acum ele se găsesc și aici. Cred, în general, că mulți dintre cei care vin în România, vin în cadrul programelor umanitare. Față de aceste programe, schimburile culturale sînt mult mai reduse la număr, și e păcat.

Eu mă hotărâsem, de pildă, să vin numai pentru două săptămîni și pînă la urmă am stat opt. Am crezut că voi trăi fără apă, fără electricitate, fără mîncare. Acestea sînt efectele unei anumite superficialități în cunoașterea țărilor din Est.

— Cum vezi acum, după opt săptămîni de colaborare cu o instituție teatrală românească, țara în care te afli?

— Nu știu, sînt foarte multe de spus. Aș simți nevoia să vorbesc despre faptul că înțeleg mult mai bine că România se află în mijlocul unei tranziții foarte, foarte dificile și că teatrul reflectă asta. Este o țară a extremelor în acest moment și am avut parte de multe experiențe contradictorii, care m-au tulburat mult, tot atît de mult cît m-a tulburat colaborarea, la teatru din Craiova, cu regizorul Silviu Purcărete. Cred că în România teatrul este mult mai important decît în Anglia, sentimentul pe care îl ai cînd lucrezi cu o trupă care își iubește și își respectă regizorul este extraordinar și cred că rolul pe care regizorul îl are în colaborarea sa cu actorii

foto: codruța drăgoescu

este mult mai generos aici decît în țara mea.

— Cum l-ai caracteriza pe Silviu Purcărete ca artist?

— Cred că Silviu este grozav, îl admir pentru onestitatea lui, pentru capacitatea de-a spune uneori că nu știe cum să rezolve o scenă în acel moment. Pentru faptul că nu ține să păstreze cu tot dinadinsul soluții pe care le-a găsit. Face o scenă și poate să o refacă complet a doua zi. În același timp, se lasă condus de momentul de inspirație al zilei respective. Nimeni nu știe ce vrea și încotro merge el. Are o imaginație extraordinară și, în același timp, capacitatea de a vizualiza sensurile într-o formă cu totul și cu totul neașteptată.

— Experiența din România te-a schimbat?

— Da! Cred că mi-am modificat foarte mult sistemul de valori și cred că am înțeles cît de relative pot fi distanțele, pe de o parte, și cît de mari diferențele și decalajele, pe de alta. În România m-am simțit fericită, iar la premiera lui Silviu, știind că vor fi invitați importanți din străinătate, mă simțeam alături de trupă, adică româncă.

Interviu realizat de
CORINA ȘUTEU

Am vorbit despre două categorii de spectacol, dar trebuie menționată și o a treia direcție, care reunește reprezentajii ultramoderne, violent politice. Adică exact spectacolele care nu pot fi jucate în Madagascar. Care totuși sînt jucate. Ele se caracterizează, cum spuneam, printr-o duritate extraordinară, explozivă.

● Temperamentul malgașilor este unul exploziv, violent!

● Dimpotrivă. Sînt de o blîndețe excesivă, și poate tocmai de aceea victime perfecte. Violenta noilor forme de spectacol tocmai asta urmărește: să scutească blîndețea, moliciunea aceasta dezarmată, care permite o oprire sălbatică, fără limite și fără sfîrșit. Caracteristică pentru caracterul pașnic al malgașilor

este greva îndreptată împotriva dictatorului, grevă ce a cuprins întreaga țară, a durat șase luni, dar nici un moment nu s-a transformat în agresivitate din partea celor ce protestau. Nici măcar atunci cînd dictatorul a răspuns cu grenade. Nici măcar atunci mulțimea nu a ripostat. S-a retras, și-a adunat morții și a continuat să se roage, să cînte, să danseze. Cu credința că, atîta timp cît cîntă, nu pot fi uciși, că muzica îi apără. E o uriașă disperare în toate acestea, dar o disperare incapabilă de reacție violentă. Și duritatea teatrului politic de care vorbeam se naște, cred, din aceeași nelimitată disperare, din blîndețe exasperată.

C.D.